

Arrest

nr. 48 808 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. PALM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine en afkomstig uit Vladikavkaz (Noord-Ossetië).

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw religie. U bekeerde zich tot de Islam. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U studeerde aan de universiteit van Vladikavkaz. In de zomer van 2000 begon u zich te interesseren voor de Islam. U ging naar de moskee in Vladikavkaz en werd praktiserend moslim. Eind 2000 of begin 2001 verdween een minderjarig meisje van thuis. Dit meisje kwam ook in de moskee. U werd hierover drie keer ondervraagd door de politie omdat die u ervan verdacht het meisje te hebben ontvoerd. Toen het meisje zelf terug contact opnam met haar familie werd u met rust gelaten.

U leerde uw man, B.(...) Z.(...) (o.v. 5.631.778) kennen via zijn neef die ook aan de universiteit studeerde. In december 2001 huwde u op traditionele manier met uw man, hoewel hij reeds officieel gehuwd was met zijn eerste vrouw Z.(...) F.(...) (o.v. 5.827.529). U ging wonen op hetzelfde appartement als F.(...). In februari 2002 vielen FSB-agenten het appartement binnen. Ze zochten uw

man die niet aanwezig was. Ze namen religieuze literatuur mee en dreigden ermee u en F.(...) te doden of weduwe te maken. Uw man besloot om het land te verlaten. Hij werd immers ook geregeld lastiggevallen door de politie of FSB. Zo werd uw man meermaals geslagen en werd hij soms gedurende drie nachten vastgehouden.

U en F.(...) kregen visa en vertrokken in mei 2002 naar Noorwegen. Twee dagen later werden jullie gerepatriëerd. U en F.(...) verbleven in het appartement van A.(...), een vriend van uw man. In juli 2002 stuurde uw man u en F.(...) illegaal naar Noorwegen, waar jullie asiel aanvroegen.

Uw man kwam jullie pas in februari 2003 in Noorwegen vervoegen.

De Noorse advocaat raadde jullie aan om in België asiel aan te vragen, wat jullie deden op 16 juli 2004." Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Een beslissing tot erkenning als vluchteling of toekenning van de status van Subsidiaire bescherming kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging of ernstige schade te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico is een lange asielprocedure niet relevant.

Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich hiervoor via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat praktiserende moslims in Noord-Ossetië problemen kunnen ondervinden met de autoriteiten. Bijgevolg werd uw asielaanvraag gedetailleerd onderzocht. Verschillende elementen doen echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo verklaarde u dat in februari 2002 de FSB binnenviel in uw woning, waarbij ze het hele huis uitkamen op zoek naar uw man. Ze bedreigden u met de dood (CGVS dd. 22/03/2010, p. 2).

Echter, u verklaarde dat uw man voor u (en voor F.(...)) nieuwe reispaspoorten regelde nadat jullie reispaspoorten door de FSB in beslag waren genomen na jullie deportatie vanuit Noorwegen in mei 2002 (CGVS dd. 22/03/2010, p. 3, 4). Ten eerste is het niet erg geloofwaardig dat uw man, terwijl hij werd gezocht door de autoriteiten, reispaspoorten voor u en F.(...) zou kunnen regelen. Ten tweede is het niet logisch dat jullie een nieuw reispaspoort zouden kunnen bekomen.

Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat elke aanvraag voor het bekomen van een reispaspoort wordt onderzocht door de FSB. Het is niet logisch dat de FSB, die bij jullie binnenviel en later de reispaspoorten inhoudt, nadien de toestemming zou geven om nieuwe reispaspoorten af te leveren. Bijgevolg kan er aan uw verklaringen, als zou u werkelijk ernstige problemen hebben gekend met de autoriteiten, geen geloof gehecht worden.

Overtuigende documenten kunnen een overtuigend relaas ondersteunen. Aangezien echter uw relaas (dat u problemen zou hebben gehad met de FSB, die binnenviel in uw woning en uw reispaspoort in beslag nam) niet overtuigend is, dienen uw aangebrachte documenten van bijzonder overtuigend karakter te zijn.

Uit uw voorgelegde documenten blijkt onder meer dat u in de periode tussen februari 2001 en juni 2003 herhaaldelijk werd opgeroepen door een afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Procuratura (documenten 1 t.e.m. 4, document 6). Het is echter opmerkelijk dat de afgiftedatum niet wordt vermeld op deze vijf convocaties. Bovendien wordt op de laatste oproepingsbrief de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen niet vermeld. Deze vaststellingen bekeken in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie vrij gemakkelijk is om dergelijke documenten tegen betaling te bekomen, doet besluiten dat ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten. Bijgevolg kunnen deze documenten niet als overtuigend worden beschouwd.

Tenslotte legt u uw paspoorten niet voor. De ondersteuning van uw asielrelaas met documenten is niet enkel van belang voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie.

Het niet voorleggen van documenten, zonder plausibele verklaring, brengt de algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Uw verklaringen over het ontbreken van deze identiteitsdocumenten zijn bovendien niet overtuigend. Zo verklaarde u dat de paspoorten bij de chauffeurs achterbleven toen jullie in Noorwegen aankwamen. U verklaarde echter niet meer te weten of

u ze heeft teruggevraagd (CGVS dd. 22/03/2010, p. 4), wat als uitleg geenszins kan overtuigen. Bovendien is het erg merkwaardig dat u een nieuw reispaspoort nodig had, terwijl u volgens uw verklaringen illegaal reisde, zonder documenten (CGVS dd. 22/03/2010, p. 1). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

De combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er aan uw verklaringen, als zou u in uw land persoonlijk worden vervolgd, geen geloof gehecht kan worden. Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner B.(...) Z.(...) (o.v. 5.631.778) en zijn eerste vrouw Z.(...) F.(...) (o.v. 5.827.529) een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten (vijf convocaties, geboorteakte van uw kind) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De geboorteakte bevat uitsluitend identiteitsgegevens en heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De convocaties werden hierboven reeds besproken en zijn niet overtuigend."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 juni 2010 een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal door te stellen dat de convocaties de hoedanigheid waarin zij werd opgeroepen niet vermeld werd, niet bewijst dat deze niet echt zijn.

Zij geeft toe dat dergelijke documenten inderdaad kunnen vervalst worden, zoals uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt, maar stelt dat in die hypothese geen enkel document uit Rusland dan voor geloofwaardig kan worden aanzien.

Aangaande haar reispaspoort en dat van de eerste vrouw van haar echtgenoot, verwijst zij naar diezelfde documentatie van het Commissariaat-generaal om aan te tonen dat het vrij gemakkelijk is om valse documenten te bekomen. Verzoekster ziet hier zelfs een tegenstrijdigheid in: *"op de ene kant beweert men dat het om valse papieren gaat en op de andere kant wil men niet aanvaarden dat papieren makkelijk kunnen worden gekocht."*

Vervolgens roept verzoekster in haar verzoekschrift een schending in van *"het algemene principe van goede administratie"* en van de rechten van verdediging.

Zij merkt op dat de documenten van de commissaris-generaal niet in de taal van de procedure zijn neergelegd, evenmin als de vragenlijst die verzoekster in haar eigen taal invulde. Bedoelde vragenlijst is volgens verzoekster *"blijkbaar"* ook niet geanalyseerd.

Verzoekster laat verder gelden dat het verhoorverslag van 5 april 2006 van het Commissariaat-generaal moeilijk of zelfs niet leesbaar is terwijl de bestreden beslissing *"ten minste gedeeltelijk"* op dit verhoorverslag is gebaseerd. Zij beweert daarbij ook dat er problemen waren met de tolk. Haar advocaat zou dit na het verhoor hebben medegedeeld maar het Commissariaat-generaal zou hierop niet hebben gereageerd.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing onwettelijk is en vraagt om de vernietiging ervan.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Aangaande verzoeksters bewering dat de commissaris-generaal niet bewijst dat de neergelegde convocaties niet echt zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast in beginsel bij verzoekster zelf ligt. De commissaris-generaal heeft inderdaad niet zwart op wit bewezen dat de convocaties niet echt zijn doch heeft op basis van zijn appreciatiebevoegdheid terecht besloten dat *“aangezien verschillende oproepingsbrieven niet als authentiek kunnen worden beschouwd en aangezien het in uw land van oorsprong vrij gemakkelijk is om valse documenten te bekomen, kunnen de door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag...de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.”*

De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekster beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door verweerder gehanteerde bronnen, waarmee zij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

De Raad merkt trouwens op dat verzoekster zelf ook verwijst naar deze informatie in een poging om aan te tonen dat deze konden bekomen worden zonder hiervoor toestemming nodig te hebben van de FSB. Verzoeksters stelling dat de motivering van de commissaris-generaal, gegrond op die informatie, slechts een veronderstelling is, terwijl zij anderzijds zelf diezelfde documentatie aanhaalt, snijdt dan ook geen hout.

Uit haar verhoorverslag van 22 maart 2010 (p. 4) blijkt dat de nieuwe paspoorten "aangevraagd" werden wat de commissaris-generaal, gezien de tussenkomst van de FSB in dergelijke procedure, ongeloofwaardig vindt. Verzoekster deelt dit besluit in de bestreden beslissing als zij stelt dat *"natuurlijk zal de FSB geen reispassen uitreiken of laten uitreiken aan iemand die deze documenten moest afgeven"*.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoekster nooit eerder melding gemaakt heeft van het feit dat de nieuwe paspoorten gekocht werden.

Aangaande verzoeksters opmerking dat de woorden *"weinig waarschijnlijk"* in de bestreden beslissing niet hetzelfde zijn als *"niet geloofwaardig"*, wijst de Raad er op dat verzoekster hiermee geenszins de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat de manier waarop de paspoorten bij de Noorse autoriteiten zijn beland, weinig waarschijnlijk is, niet toelicht, noch betwist.

Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat er bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Er werd immers duidelijk aangegeven dat de combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er aan verzoeksters verklaringen, als zou zij persoonlijk worden vervolgd, geen geloof gehecht kan worden.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aangaande haar intern en internationaal paspoort kan neerleggen. Zij biedt in haar verzoekschrift hier geen verklaring voor.

Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoeksters asielrelaas.

Daar waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niet alle elementen van haar dossier bekeken heeft, i.c.; de vragenlijst in haar eigen taal, wijst de Raad er op dat op de kandidaat-vluchteling een plicht tot medewerking rust. Zo werd verzoekster verzocht de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in te vullen in het Nederlands, Frans of Engels (zie voorpagina vragenlijst, stuk 11 in het administratief dossier), wat zij niet deed en aldus een gebrek aan medewerking vertoonde. Het blijkt overigens dat een merendeel van de documenten door verweerder zelf vertaald of werd er aangeduid wat de inhoud was.

Verzoekster toont trouwens niet aan in welke mate die documenten of stukken de motieven van de bestreden beslissing vermogen om te buigen.

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoekster reeds een uitgebreide getuigenis (17 pagina's lang) heeft kunnen afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken mét behulp van een tolk, waarvan zij verklaard heeft deze goed te begrijpen (zie stuk 22 in het administratief dossier, p. 1) én tweemaal verhoord werd voor het Commissariaat-generaal (op 5 april 2006 en 22 maart 2010) met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, waarbij hij ten tijde daarvan geen melding maakte van problemen daaromtrent.

Het blijkt dat verzoekster aldus de kans gekregen heeft om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing dan ook op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verzoeksters grief *"een normaal voorzichtige administratie doet dit niet zo"*, is dan ook onterecht.

Betreffende verzoeksters opmerking dat de documenten die de commissaris-generaal heeft neergelegd niet vertaald zijn, wijst de Raad er op dat luidens artikel 8 PR RvV de Raad bij gebreke aan een eensluidende vertaling niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen; dit sluit evenwel niet uit dat de Raad deze stukken wel in overweging kan nemen.

Aangaande de in het verzoekschrift van 16 juni 2010 aangevoerde vertaalproblemen met de tolk op het Commissariaat-generaal, leest de Raad in het verhoorverslag van 5 april 2006 dat aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd of zij de tolk begreep en werd haar gevraagd eventuele problemen onmiddellijk te melden (zie het verhoorverslag, p. 1).

Verzoekster maakte tijdens dit verhoor -en tijdens het verhoor op 22 maart 2010- geen melding van enig probleem met de tolk; meer nog, op de vraag (zie het verhoorverslag van 22 maart 2010, p. 5) of zij nog iets nieuws wilde toevoegen, antwoordde verzoekster *"Eigenlijk niet..."* en *"Nee"*.

Waar verzoekster opwerpt dat de commissaris-generaal nooit op het schrijven (fax) van 10 april 2010 van haar advocaat heeft gereageerd en daaruit afleidt dat de commissaris-generaal de inhoud van dit schrijven blijkbaar aanvaard heeft, antwoordt verweerder terecht dat de commissaris-generaal daartoe geen wettelijk verplichting heeft om op elk bericht van een asielzoeker te antwoorden en het in het administratief dossier werd toegevoegd. Het onbeantwoord laten van een bericht impliceert geenszins een erkenning van de juistheid van de inhoud.

Wat de kritiek betreft op de leesbaarheid van het verhoorverslag van 5 april 2006 merkt verweerder terecht op dat de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven nauwkeurig worden vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de verschillende verhoorverslagen. De motieven zijn dus in de bestreden beslissing zelf te lezen en kunnen op de aangegeven plaatsen in de gehoorverslagen teruggevonden worden. Verzoekster was derhalve in de mogelijkheid om op de motieven in te gaan.

Eventueel moeilijk leesbare nota's doen geen afbreuk aan de wettigheid van de beslissing.

Rechterlijke beslissingen hebben op heden in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

Ten slotte benadrukt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is derhalve van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoeksters asielrelaas en schaaft zich achter de motivering van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Dergelijk relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE